

एक कोटीच्या बंगल्यात राहिल्यास मृत्यु येत नाही का?

घर असावे घरासारखे नकोत
नुसत्या भिंती है सुभाषित घराचे
महत्व सांगते. घर मानवाच्या मूलभूत गरजा पैकी
एक गरज आहे. शहरात काही लोकांचे स्वतः
चे हक्काचे घर असते, काहीचे गावाकडे स्वतः
चे साधे घर असते. काही लोक किरायाने
दुसऱ्याच्या घरी घरभाडे देऊन राहतात आणि
काही लोकांकडे मोज्या किंमतीचे हायकाफ्य बांले
असतात. जन्मजात श्रीमंत लोकांनी फार मोठे
मोठे आणि महागडे बांले बांधले आहेत. त्यांच्या
घरांच्या किंमती ऐकल्या की डोळे गरारतात.
गरीबांनी शहरात प्लॉट किंवा घर खरेदी करण्याची
स्वप्ने सुध्दा बघू नयेत एवढया अवाढव्य किंमती
मालकांनी व दलाल लोकांनी मिळून वाढवून
ठेवल्या आहेत. शहरात बंगलो किंवा रो हाऊस
विकत घ्यायचे असेल तर त्यांच्या किंमती एक
कोठीपेक्षा कमी नाहीत. एवढया महागड्या घरात
राहिल्यास बहुतेक मृत्यु येत नसावा, अमरत्व
प्राप्त होते अशा मानसिकतेच्या लोकांनी शहरात
शेत जमीन, प्लॉट व घरांच्या किंमती भरसासाठ
वाढवल्या आहेत. एकेकाळी घर म्हणजे निवारा
ही मानवाची मूलभूत गरज होती. साधारणपणे
तीन ते चार खोल्याचे घर असायचे तर काहींचे
संसार दोन खोल्यांच्या घरात थाटलेले होते.
तरीही ते लोक सुखात व अनंदात न्हाऊन
निघायचे. ज्यांचे घर मोठे असायचे त्यांचे
आम्हाला भारी अपूर्व वाटायचे. स्वतःचे साधे
घर असणे त्याकाळी समाधानाची गोष्ट होती
आणि आज कोणाचे घर उंच, अलिशान आणि
महागडे आहे हे दाखवण्याची जीवघेणी स्पर्ध
लागली आहे. खरेतर घर हे फक्त घरासारखे
असावे, कैवळ देखावा म्हणून किंवा चार चौदात
वाहवा व्हावी म्हणून महागडे घर बांधून कोणतेचे
समाधान मिळत नाही. कारण त्या महागड्या
घरात राहिल्यास फायदा काहीच होत नाही.
उलट पैशाचा अपव्यय होतो, चांगले दुमदार
घर बांधले म्हणून वास्तुशांतीला आलेले लोक

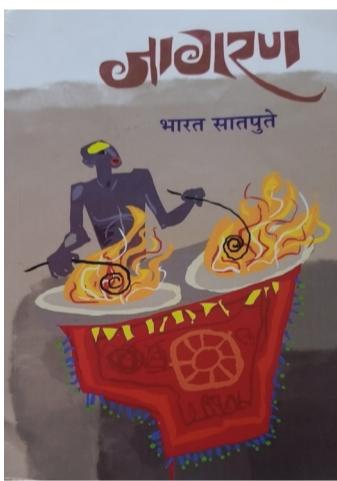
शाबासकी देतात, जाताना जर तर च्या गोष्टी करून घर बांधलेल्या व्यक्तीला बुचकळ्यात टाकून जातात. शेवटी लोक कशालाही नावे ठेवतात म्हणून त्यांची गोष्ट फार मनाला लावून घेऊ नये. परतु, गरजेपुरते आपले स्वतःचे घर असले पाहिजे. तरीपण तवढी साधी गोष्ट काही जणांना जमत नाही, आतापर्यंत मला सुद्धा जमली नाही. स्वतःचे साधे घर बांधणे सोडा, साधा रिकामा प्लॉट धेणे सुध्दा आवाक्याच्या बाहेरची गोष्टी झाली आहे. काही व्यक्ती अलिशान बंगले बांधतात पण नोकरी निमित दुसऱ्या शहरात जावे लागते तेहा आपले घर भाड्याने देऊन जातात. दुसऱ्या शहरात स्वतः मासिक भाडे तत्त्वावर किरायाच्या घरात राहतात. ते काहीही अरो, घराच्या किंमती आकाशला गवरसणी घालत आहेत. भारत हा गरीबांचा देश आहे. इथे आजही बरेच लोक फुटपाथवर राहतात व काही लोक पालाच्या घरात राहतात. देशात दुसरीकडे हायफाय बंगले व टोलेंजंग इमारती थाटात उभे आहेत. इतकी कमालीची विषमता असुनही शासन बेघराना घर देऊ शकत नाही आणि श्रीमंत लोकांच्या घराच्या किंमती नियंत्रणात ठेवू शकत नाही. जे लोक खुल्या प्लॉटच्याव व विक्रीला काढलेल्या घरांच्या किंमती मनात आले तेवढे वाढवतात त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवले पाहिजे आता कोणी म्हणेल, ज्याची मालमतेवर मालकी असते तोच किंमत ठरवणार? तुम्ही कोण सांगाऱारे? ते खरे ही आहे. पण, किंमत कितीही वाढवणे हे संयुक्तिक नाही. मोठोमोठे बंगले बांधून हायफाय सोसायटीत राहणाऱ्या लोकांचे स्ववाबगुण ही फार विचित्र असतात. त्यांचे वर्तन सामान्य लोकांपेक्षा वेगळे असते, जणू अमरत्व लाभ्यासारखे. माणुसकीला व नातलागांना जपणारे हायफाय घर बांधू शकत नाहीत. ते इतरांना मदत करत असतात, गरजन पडली की गरजू लोकांच्या मदतीला धारून जातात. महागड्या घरात राहणाऱ्या लोकांकडे ही वृत्ती नसते. ते केवळ आपल्या कुटुंबाला प्राधान्य-

The image is a composite of two photographs. On the left, there is a photograph of a modern, two-story house with a dark, textured roof, light-colored walls, and large windows with wooden frames. The house has a prominent gabled roofline. On the right, there is a portrait of a middle-aged man with dark hair, a mustache, and glasses, wearing a white shirt. He is looking directly at the camera.

बबन दामोदर गुळ्वे
उमरगा कोर्ट ता. अहमदपूर
जि.लातूर.
मो. ९५४५४४२६४८.

सुविचारांचा जागर करणारे आत्मचरित्र ‘जागरण’

लेखक, कविवर्य, वात्रटिकाकार श्री. भारत सातपुते यांचे 'जगरण' हे अत्मचिरित्र वाचनात आले. पुस्तकाचे मुख्यृष्ट अत्यंत आकर्षक आणि बालके आहे. अत्मचिरित्राचा नायक म्हणजे स्वतः लेखक. त्याच्या जीवनातील बहुतांश काळ यात शब्दबद्ध केला जातो. कुठल्याही अत्मचिरित्राची सुरुवात लेखकाच्या बालपणापासून होते. लेखकाचा अंतिम यासामान्य कुटुंबात झालेला जन्म, हालाखीत गेलेले बालपण आणि शिक्षणासाठी केलेला संघर्ष पुस्तकाच्या पूर्वार्थात आहे. रस्त्यावर ओरडत चालले तर 'ते खायला घे' म्हणून आईजवळ रडत बसायचे. आईकडे कुठले पेसे ? केसावर बंबई मिठाई मिळायची. आईने विंचरलन न्हायीच्या तुराटयांनी खचून ठेवलेले केस त्याला देऊन आमचे लाड पुरावायचे. दोन चार दिवसाला पुन्हा तो आला की पुन्हा आईजवळ हट्ट धरायचा, तवा आई घिडून म्हणायची, "आता कुठून घेऊ, मेले केसही जास्त गळत नाहीत ?" 'कान तुटलेली काटवट अन एका बाजूला पळी व दुस-या बाजूला उलथने असलेले आई बरीच वर्ष जपू जपू वापरीत होती. सांडस नसल्याने पदवरने धरून चुलीवरले भयुने उत्तरुन घ्यायची. एकाच परातीत दोधे दोधे जेवायचे कारण घरात दोन टोनच जरमनच्या पराती वाटया

तांबे असायचे, त्यातला मोठा तांब्या तर हाणगणदीरिलाही वापरायचे, पुन्हा राखेने घासून खंगाळून तोच तांब्या पाणी प्यायला घ्यायचे'. अशा आणि ब-याच फ्रेसातानु लेखकांच्या बालपणीची हालाकीची परिस्थिती सवित्र उभी करण्यात लेखक यशस्वी झाले आहेत. शिक्षक म्हणून सेवा काळात विविध परीक्षेत घेटलेली कॉपी विरोधी भूमिका, प्रभारी मुख्याध्यापक म्हणून काम करताना विद्यार्थी हितासाठी

घेतलेल्या कठोर भूमिका यातून निर्माण झालेले शजु व त्यामुळे आलेली अनेक संकटं यात चित्रीत करण्यात लेखक यशस्वी झाले आहेत. शिक्षण क्षेत्रातील भ्रष्टाचार लेखकांनी उद्घडपणे मांडला आहे. ऊस तोड कामगारांसाठी शासनाने सुरु केलेल्या हांगामी वस्त्रीभूच्या चालकांनी राजकीय नेतृत्वाच्या आणि शिक्षण विभागातील भ्रष्ट अधिकारी-यांच्या पाठीव्यापूळे केलेली कोटायाधी रूपयांच्या शासकीय निधीची लुट आणि लेखकाने हा भ्रष्टाचार रोखण्यासाठी केलेले प्रयत्न शिक्षण क्षेत्राचे वास्तव दाखवणारे आहेत. हल्ली पुरस्कार कसे मिळतात, याचे यथोचित वर्णन लेखकाने केले आहे. जिल्हा परिषद माध्यमिक शाळ्यांचा प्रभारी मुख्याध्यापक म्हणून काम करत असताना 'सुट्टी विना शाळा' हा आगळा वेगळा उपक्रम आणि यातच सहकारी शिक्षिकेने दाखवल केलेला खोटा विनयभंगाचा गुन्हा यामुळे प्रशसनाने या उपक्रमाकडे केलेले दुर्लक्ष, सेवानिवृत्तीनंतर पेन्शन साठी केलेला संर्धं अशा अनेक प्रसंगातून लेखकाचा एकूण जीवनसंर्धं

शेषकी पेशाशी असणारी प्रामाणिकता त होण्याजोगी आहे. आत्मचरित्र लिहिणे कठिन असते, कुठल्याही आत्मचरित्रात काचे संपूर्ण जीवन कधीही येत नाही. य काही घटना-प्रसंगांचे विसरण झालेले ते. मात्र ज्या काही घटना आठवतात महत्वाच्या वाटतात त्या अगदी बारीक क तपशिलासह लेखकाने माडल्या त. आपल्या आयुष्याकडे तटस्थपणे गी अवघड असते. ते ज्याला जमते तो ल्या वर्तनाचा वस्तुनिष्ठ विचार करू शकतो. परखड आत्मपरीक्षण करू शकतो आणि प्रामाणिकपणे आपल्या आयुष्याचा पट वाचकासम रूप उभा करू शकतो. जागरण' या आत्मचरित्रा द्वारे गत जीवनाचा आलेख तटस्थपणे काढण्यात लेखक यशस्वी झाले आहेत. तशी भारत सातपुते याची आणि माझी फार ओळख नाही आणि प्रत्यक्ष कधी भेट ही नाही परंतु या आत्मचरित्र नातानून हा व्यक्ती आणि त्यांचे एकूण वितर्क कर्से असेल याचे चित्र माझ्यासम उभा टाकले. हे आत्मचरित्र लेखकाला

**सुरेश मंत्री,
अबाजोगाई.**

संपर्क: ९४०३६५०७२२

जन सुरक्षा की जन नियंत्रण

सुरक्षा हवीच, पण स्वातंत्र्य गमावून
नव्हे! महाराष्ट्र विधिमंडळात सादर करण्यात
आलेल्या व नुकत्याच पारीत करण्यात
आलेल्या 'जन सुरक्षा विधेयक २०२४'
(The Maharashtra Public Security Act)
ने राज्यातील नागरिक स्वातंत्र्यावर गदा
आणली आहे. या कायद्याचा मूळ उद्देश
म्हणजे "सार्वजनिक सुव्यवस्था राखणे,"
पण त्यामगे सत्रेतील लोकांच्या नियंत्रणवादी
आणि नागरिकद्वेषी मनोवृतीचे बीज स्पष्ट
दिसते आहे.
हा केवळ एक कायदा नाही, तर एक
विचारस्तरी आहे – जी 'सुरक्षेच्या'
नावाखाली लोकशाहीच्या मुळांवर घाव
घालते. हे विधेयक फक्त काही कलमांचे
संकलन नाही; तर ते व्यक्तिस्वातंत्र्य,
अभियक्ती स्वातंत्र्य आणि एकंदर लोकशाही
संवप्पाचे कारस्थान आहे हे नीट लक्षात
दृश्यला झावे

त? जन सुरक्षा क
प्रतिबंधात्मक अटक, निवारणाशिवाय
तडीपार, ही त्या काळाचीच आधुनिक
आवृत्ती वाटते.

2. आपारकालीन (Emergency) काळीली
दडपशाही:

१९७५ च्या आणीबाणीच्या काळात जेव्हा
“राष्ट्रसुरक्षेसाठी” पत्रकार, साहित्यिक,
आंदोलक यांना जेलमध्ये टाकण्यात आलं,
तेच आता जन सुरक्षेच्या नावाखाली पुन्हा
घडताना दिसते.

जागतिक संदर्भ: लोकशाहीत अशा
कायद्यांना हरकत घेणारे जागतिक ठराव
१. युरोपियन युनियनमध्ये मानवाधिकार
आयोग अशा कायद्यांना प्रतिबंधात्मक
(Preventive Oppression) ठरवतो.
२. ने असे स्पष्ट केले आहे की ‘Public order
laws must not override fundamental freedoms.’
३. (US Supreme Court (Brandenburg

यद्यावर संविधानात
 असते, मालक नाही. सरकारविरोधी ठीका
 करणे, लोकांना त्यांच्या हक्काबाबत जागरुक
 करून लोकांतील अस्वस्थतेला याचा
 फोडणे ही पत्रकार, लेखक, साहित्यिक,
 लोककलावंत यांची जबाबदारी असते.
 अशाप्रकारच्या विरोधानुच लोकशाही
 अधिकारिक समृद्ध होत असते, विकसित
 होत असते. हा कायदा लोकांना संशयाच्या
 नजरेने पाहतो. ही “ ” च्या तत्त्वाला
 दिलेली थेट तिळांजली आहे.
 मग, आता आपण काय करावे?
 * या कायद्याला लोकशाही विरोधी ठरवणे
 गरजेचे आहे.
 * जागरुक नागरिक, वकील, पत्रकार,
 कार्यकर्ते, विद्यार्थी यांनी विरोधाचे सूर लावणे
 अत्यवश्यक आहे.
 * राज्यपालांनी हे विधेयक राज्यसभागृहात
 पुनर्विचारासाठी परत पाठवावे.
 * घटनेच्या चौकटीत राहन सर्वोच्च

आले आहेत. महाराष्ट्रीतील स्वराज्याची क्रांतीदेखील शहजीराजे-जिजाऊ-शिवबा यांच्या शोषणविरोधी व समतावादी विचारांतून घडली, हा गौरवशाली इतिहास आपल्याकडे आहे. आज त्याच महाराष्ट्रात सर्वसामान्याचा आवाज दाबू पाहणारा कायदा येऊ घातला आहे.

स्वातंत्र्य हे सेनिकांच्या रणभूमीतील बळासोबतच विचारवंतांच्या लेखणीवर आणि कार्यकर्त्त्यांच्या रक्तवरही कोरले गेले आहे. आज तो इतिहास पुढ्हा रचायचा की नष्ट करायचा, हा निर्णय आपल्या 'निर्बंधित आवाजा'च्या ऐवजी 'निर्भिड विचारां'वर अवलंबून आहे. म्हणून निर्भिडपणे बोलूया, व्यक्त होवूया, बोलणाऱ्यावर, लिहिणाऱ्यावर, व्यक्त होणाऱ्यावर निर्बंध आणणाऱ्या कायद्याला सर्व लोकशाही मागाने विरोध करूया.

A portrait of Dr. Shyamal Shamsarov, a man with dark hair and a beard, wearing a light-colored shirt, speaking at a podium.

माहेरची ओढू..

प्रत्येक विवाहित महिलेला आपल्या
सांगेची असेही असावे आणि ती असेही

माहरची ओढ असते आणि ही ओढ असणे साहजिकच आहे. जन्म ल्यापासून बयाची वीस - बावीस वर्ष म्हणजे विवाह होईपर्यंत आपल्या जन्मदात्या आई वडिलांसोबतचा, भावंडासोबतचा काळ जिथे घालवला त्या कुटुंबाला,त्या घराला सोडून कायमसाठी दुसऱ्या घरी आल्यानंतर आपल्या अगोंदरच्या घराची म्हूणजेच माहेरची आठवण येणे स्वाभाविकच आहे नाही का. माहेरची ही आठवण, ही ओढ प्रत्येक विवाहितेला लागून राहिलेली असते.पुढे चालून घर-दार, संसार, लहान-लहान लेकरं या साऱ्या धावपडीत माहेरच्या आठवर्णना थोडेसे बाजूहा ठेवावे लागते.एकूणच काय तर प्रत्येक विवाहितेच्या मनात आपल्या माहेरबद्दल एक कोपरा असतो.म्हणूनच की काय माहेरच्या गावातील एखादा मंदिराच्या जिर्ण द्वाराराचे काम असेल तर त्या बांधकामाला येणारा खर्च सर्व ग्राम स्थ मिळून करतात.मात्र मंदिराच्या कळसासाठी येणाऱ्या खर्चासाठी मात्र गावातून लग्र होऊन गेलेल्या विवाहीतांना आवाहन केले जाते आणि त्याही याकामी आपले यथाशक्ती योगदान देत असतात.माहेरवाशिणीला माहेर कोणते असे विचारले असता प्रथम ती आपल्या गावाचे नाव सांगते नंतर घराचे नाव सांगते.म्हणजेच म हेरबद्दल असलेली ही ओढ केवळ कुटुंबपुरती मर्यादित नसते तर तिची व्याप्ती गावापर्यंत असते.ग्रामिण भगात एक म्हण प्रचलित आहे, 'माहेरचं कुत्रंही प्रिय असते.'म्हणूनच माहेरचे त्रणानुबंध आणखी घटट व्यावे यासाठी काही उपक्रम हाती घेता येतील.माहेरवाशिणीने प्रचलिकवर्षी एक फळझाड आपल्या माहेरच्या शेतात,घरी जिथे कोठे जाणा असेल तेथे लावावे. ज्या झाडाला पुढील

चार-पाच वर्षात फळ येईल. खाद्याघरी दोन-तीन माहेरवाशिणी असतील तर त्यापैकी काहीनी आपल्या चूलत भावाच्या शेतात झाड लावावे. सम जा सखड्या भावात आणि चूलत भावात काही कारणाने भाडणे, मतभेद, गैरसमज झालेले असतील तर ते आपल्या या कृतीने नाहीसे होण्यास मदत होईल. आणि आपली माहिला ही संकल्पना आपल्या कृतीने अधिक व्यापक होईल. तर्सेच आपण शिकलेल्या शाळेतील गरजू आणि गरीब विद्यार्थ्यांनी शैक्षणिक साहित्यासाठी आर्थिक मदत करण्यासाठी आपण आपल्या क्षमतेसुरार आर्थिक मदत मुख्याध्यापकांकडे सुपूर्द करता येईल. त्या पैशातून मुख्याध्यापक, शिक्षक गरजू विद्यार्थ्यांनी शैक्षणिक साहित्यासाठी आर्थिक मदत करतील. हे करत असताना सरसकट सर्वच विद्यार्थ्यांना शैक्षणिक साहित्याचे वाटप असे स्वरूप येऊ नये. जे गरजू आहेत त्यांनाच ज्यास्तित ज्यास्त प्रमाणात मदत मिळेल असा प्रयत्न असावा. त्याचप्रमाणे माहे रवाशिणीला आपल्या वाढ दिवसाच्या निमित्ताने आपल्या

**श्रीम. सरिता सुधाधकर
उपासे**

९४०३६६९३७०

माहेरातील शाळेस एक पुस्तक भेट देता येईल. जेणेकरून आपण शिकलेल्या शाळेतील ग्रंथालय सुसज्ज होईल. मुलांना अवांतर वाचण्यासाठी मठेचा प्रमाणात पुस्तक उपलब्ध होतील आणि वाचन संस्कृती अधिक वाढत जाईल. तर मग मैत्रीनीनो आपल्या असलेल्या माहेरच्या ओढीला आशा या उपक्रमाची जोड दिली तर मोठ्या प्रमणावर वृक्ष लागवड होईल, मुर्लींच्या शिक्षणासाठी आपल्या परीने मदत होईल. यातूनच महिला सबलीकरण, महिला सक्षमीकरण होण्याला मदत होईल. वाचन संस्कृती वाढण्यास मदत होईल. अशा प्रकारे उपक्रम आपणांस हाती घेता येईल. यासाठी काही ठोस कालमर्यादा नाही. तरीही पावसाळ्यात लावलेली झाडे चांगली चिटकतील. शिवाय सध्या शाळा-महाविद्यालय सुरु झालेली आहेत. याचकाळात शैक्षणिक साहित्यासाठी केलेली मदत अधिक संयुक्तिक ठरेल. आणि हो हा उपक्रम केवळ आपण आपल्यापुत्राच मर्यादित न ठेवता यात आपल्या परिचयातील माहेरवाशिणीना सहभागी करून घेऊन ही साखळी वाढवू यात. आणि ही माहेरची ओढ अधिक अर्थपूर्ण करूयात.

दसराविना शाळेत..

दसरा विना शाळेत आनंददायी	दासरा विना शाळेत ,प्रश्नमंजुषा
शनिवार ,	रमणारं
खूप आम्ही शिकाणारं,मौज मजा	प्रश्न मंजुषा रमुनी, ज्ञानरत्न ही
करणार॥६॥	होणार
दसरा विना शाळेत , सकाळी.....	ज्ञानरत्नही होप्पास, खुप अभ्यास
सकाळी	करणार
सकाळी सकाळी लवकर,रोज आम्ही	दसरा विना शाळेत.....
उठणार	।।५॥
योगाआणि प्राणायम, रोज आम्ही	दसराविना शाळेत,शब्दावर बोलू काही
करणार	शब्दवर बोलू काही , शब्दावर
दसरा विना शाळेत.....	बोलामारं
...।।६॥	शब्दावर बोलुनी, व्यक्त आम्ही
दसरा विना शाळेत , पाठीला... दसरं	होणार
आज नाहीअसणार, तरीआम्ही	दसरा विना
शिकाणार	शाळेत.....।।६॥
आनंददायी शिक्षण ,रोज आम्ही	दसरा विना शाळेत,गाणी आणि
घेणारं	कविता
दसरा विना	गाणी आणि कविता, छान !छान
शाळेत.....।।७॥	गाणारं
दसरा विना शाळेत , कृतियुक्त	शाळेहोरच्या शाळेत व्यक्तीमत्वही फ
शिक्षण	७लाऱ्य
कृतियुक्त शिक्षण,अनुभवातून	दसरा विना
मिळणार	शाळेत.....।।७॥
अनुभवाची शिदोरी आम्हां ला	दसरा विना शाळेत कला गुणांची
तारणार	मैफील
दसरा विना शाळेत.....	कला गुणांच्या संधीने,वाव आम्हां
...।।८॥	मिळणारं
दसरा विना शाळेत, खेळातून शिक्षणं	शाळाआमचीअभिमान,आम्ही खूप
खेळातून शिक्षण आज आम्हां	शिकाणार
मिळणार	दसरा विना
खेळातला आनंद , आज आम्ही	शाळेत.....।।८॥
घेणारं	हस्तिशंकं खेंटाड

(गडकाव्यांजलीका)

इग्नेजत
 तिच्या पायात बैद्यना
 तरी चालते ती न थंबता
 दुर्खे लपवते हसून
 जगासाठी ती झुरता

सारे होतात आजाद
 उडतात स्वप्नात नभी
 आईच मात्र बांधलेली
 वेदना भिडतात नभी

तिच्या हातात उरतो
 नेहमी फक्त उष्टा घास
 तसं स्वप्न तिचं हरवतं
 उरतो फक्त संसाराचा त्रास

नशिबाची नाही तक्रार
 नाही तिला श्वासांची भीक
 तरी तिचं मन तस विचारतं
 कुटुंबाचं काही नाही दुखः

आई म्हणून झिंगजते
 तिची ओळखच विसरते
 स्त्री म्हणून ती कथीच
 स्वतःला उलगडत नाही

सौ. उषाताई

